

Els perfums del parxís, perdó, del país

(VIATGE A UN PAÍS INEXISTENT)

Aquest hivern que ara comença volia sortir de viatge i M'havien parlat d'un país en el qual no hi havia colors.

Els mapes polítics d'aquell país, com que no hi havia colors per diferenciar els diferents territoris, no tenien cap separació entre diferents regions. I com que no hi havia colors, i totes les banderes haurien d'haver estat del mateix color indefinit, tothom havia oblidat què i per a què servia una bandera. (En canvi, a casa nostra, tothom sap que les banderes són els senyals de les bandes, és a dir, de cada una de les bandes on es col·loquen els exèrcits abans de començar la batalla).

M'havien dit que, algú, una vegada, havia volgut assenyalar les fronteres d'aquell país amb els països veïns, però no va poder perquè no va saber on començaven els països veïns, perquè tothom es considerava del mateix país.

Jo no m'ho creia, que no hi haguessin colors, perquè els colors són una cosa bona, bonica i agradable, obra de Déu, com totes les coses de la creació... I és clar que tenia raó, perquè de colors sí que n'hi havia: grocs, i blaus, i verds, i vermells, sense els quals la gent no hauria pogut jugar al parxís, i molts altres, sense els quals les coses no serien del color que són. Però la gent havia

aprenut a jugar als països no tenien colors, i per no tenir, no tenen ni olors.

En aquell país, com en el meu, les persones són de diferents colors, i poden de diferent manera: però la gent ha après (diuen que va costar molt de temps i molt esforç) a no fixar-se ni en el color de la gent, ni en les olors que fan (ni l'olor del perfum ni l'olor de la suor)... Com a molt, si algú es passa de pudor o d'olor, li diran que no es perfumi tant o que es renti més. I prou: no li diran a cap dels estrangers de pell blanca que tornin al seu país, perquè tenen un color diferent. És el que us deia, en aquell país, la gent ha après a no percebre els colors: molesten, els colors, si t'hi fixes massa, fan de mal mirar, pertorben la ment, destorben la humanitat.

Temo que no sortiré pas de viatge, aquest hivern, tot i això. Perquè encara no he perdut del tot l'esperança que en aquest país nostre entenguem que les banderes van bé i són molt maques fins que no les pengem d'un pal i comencem a dar garrotades amb el pal als que han triat una bandera d'un altre color.

Ho vaig llegir de petit: *Em quedaré aquí fins a la mort...*

Fes teva aquesta secció!

RiP posa a la vostra disposició les pàgines de la secció **Parlem de...** del núm. 20.

Serà l'últim RiP de 2007 i el primer de 2008. Aproveiteu i feu una **carta als reis** per expressar els vostres desigs, les vostres esperances, els vostres auguris, les vostres certeses per 2008.

Els escrits hauran de fer un màxim de 30 línies per poder encabir tots els textos.

Feu-nos arribar els vostres textos abans del 10 de desembre.

Aproveiteu! No sempre us posen a l'abast les pàgines d'una revista per a dir la vostra!

PER TAL DE QUE LA COSA RUTLLI, VOLEM:

- BREVETAT, DINS DEL POSSIBLE.
- ORIGINALITAT PER TAL QUE NO ES DIGUI SEMPRE EL MATEIX.
- SERIETAT CONYERA I CANYERA, ESTIL RiP.
- SIGNATS O AMB PSEUDÒNIM TEL. O E-MAIL DE CONTACTE (**IMPRESINDIBLE**).
- PODEU ENVIAR ELS VOSTRES TEXTOS A:

CLASP
c/ Francesc Macià, 1
08389 Palafolls

O

rip@revistari.com

I, CON DEIA AQUELL:
QUE LA INSPIRACIÓ US AGAFI
TREBALLANT...